

Nr 19

*Bevillningsutskottets betänkande i anledning av väckta motioner
angående beskattningen av traktamentsersättning.*

(2:a avd.)

Till bevillningsutskottet har hänvisats följande inom riksdagen väckta, av utskottet till behandling i ett sammanhang upptagna motioner, nämligen

1) de likalydande motionerna I: 470 av herrar *Gösta Jacobsson* och *Risberg* samt II: 583 av herr *Nordgren*, vari hemställts, att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t måtte anhålla att genom riksskattenämndens försorg en utredning vidtages rörande beskattningen av traktamentsersättning och angående skyldigheten att lämna kontrolluppgifter till ledning vid taxeringen för sådan ersättning, samt att förslag till ändrad lagstiftning i ämnet förelägges innevarande års höstriksdag; ävensom

2) motionen II: 572 av herr *Gustavsson* i Alvesta, vari hemställts, att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t måtte anhålla om åtgärder för justeringar i riksskattenämndens anvisningar angående avdrag för ökade levnadskostnader vid tjänsteresa i enlighet med vad i motionen anförts.

Beträffande de skäl, som anförts till stöd för de i motionerna framförda yrkandena, får utskottet, i den mån redogörelse härför ej lämnas i det följande, hänvisa till motionerna I: 470 och II: 572.

I anledning av motionerna I: 470 och II: 583 har till utskottet ingivits en skrivelse från Svenska arbetsgivareföreningen, vari föreningen uttalar sin anslutning till syftet med motionerna.

Genom beslut av 1963 års vårriksdag (Bev.utsk. bet. nr 43) genomfördes viktiga förändringar på lönebeskattningens område. Dessa tillkom i syfte att förenkla lönebeskattningen och att åstadkomma större likställighet i skattehänseende mellan statsanställda och andra.

Enligt tidigare gällande rätt gjordes i beskattningshänseende en åtskillnad mellan statliga kostnadsersättningar och sådana ersättningar som utgick i kommunal eller enskild tjänst. Statliga ersättningar deklarerades inte som inkomst, och avdrag fick inte heller göras för sådana kostnader som översteg ersättningen. I fråga om kommunal och enskild tjänst redovisades uppbyggnadsersättning som inkomst, och de omkostnader, som skulle därmed bestridas, avräknades såsom omkostnader i tjänsten. Om därvid ersättningen inte förslog till kostnadernas gäldande, fick bristen frändragas intäkten i övrigt. Härvid gällde dock, att om

det kunde antagas, att den anvisade ersättningen beräknats med hänsyn till vad som skäligen kunde anses normalt åtgå till täckande av de omkostnader, som skulle därmed bestridas, större avdrag än som svarade mot den anvisade ersättningen medgavs allenast om det kunde visas, att på grund av särskilda förhållanden ersättningen varit otillräcklig för sådana skäligen omkostnader. Å andra sidan antogs i dylikt fall ofta, att den anvisade ersättningen i sin helhet åtgått till de omkostnader, för vilka den avsetts, utan att särskild utredning i detta avseende behövde lämnas. Avdrag med samma belopp som den anvisade ersättningen medgavs i regel i de fall, då ersättningen inte översteg vad som av staten i motsvarande fall anvisades. Sistnämnda regel (den s. k. likställighetsregeln) var inte tvingande och tillämpades i praxis mycket ojämnt. Sålunda ansågs i taxeringsmål rörande avdrag för ökade levnadskostnader skattskyldiga i kommunal eller enskild tjänst ofta böra styrka sina kostnader för att komma i åtnjutande av avdrag. För kostnader som uppkom vid endags- eller kortare förrättningar ansågs i fråga om sådana skattskyldiga avdragsrätt endast i undantagsfall kunna komma i fråga. Denna ojämnhet i behandlingen av å ena sidan statliga och å andra sidan övriga traktamenten berodde sannolikt i viss mån på svårigheten att avgöra hur stort motsvarande statliga traktamente skulle ha varit. Särskilt gällde detta traktamenten som utgick på grund av kollektivavtal, vilka avsevärt varierade — såväl i fråga om statliga som andra — de olika avtalen emellan.

Den olika behandlingen av traktamenten kritiserades i motioner i riksdagen, i framställningar till Kungl. Maj:t och i den skatterättsliga debatten. Därvid påtalades särskilt det orättvisa i att traktamenten, som utgavs av kommuner och enskilda i huvudsaklig överensstämmelse med de regler som gällde för de statliga traktamentena och under i övrigt samma betingelser som dessa, helt eller delvis beskattades, medan motsvarande statliga traktamenten var helt skattefria.

Genom de nya bestämmelserna har vissa icke statliga traktamenten jämställts med de statliga. Detta gäller sådana, som utbetalas av kommuner, hushållningssällskap och skogsvårdsstyrelser. Även traktamenten som utbetalas av andra offentliga institutioner än de nu nämnda kan förklaras jämställda med statliga traktamenten. Förutsättningen för en sådan förklaring torde vara att institutionens traktamenten i allt väsentligt utges efter de grunder som gäller för statsanställda och att dess räkenskaps- och redovisningshandlingar är underkastade offentlig granskning av riksrevisionsverket eller liknande myndighet.

I övrigt innebär de nya reglerna, vilka återfinns i anvisningarna till 33 § kommunalskattelagen, i huvudsak att skattskyldigs ökade levnadskostnader vid tjänsteresor utanför den vanliga verksamhetsorten, utan närmare utredning, anses ha uppgått till belopp motsvarande av honom uppburet traktamente, dock högst till ett s. k. normalbelopp, vilket förutsättes motsvara högsta dygnstraktamente enligt statens allmänna resereglemente, och som fastställs av riksskatte-nämnden för varje kalenderår. Riksskattenämnden har i meddelande nr 1/1965

p. 2 beslutat att normalbeloppet för kalenderåret 1965 skall utgöra 59 kronor och att härav 25 kronor skall avse kostnader för bostad.

För rätt till avdrag med fullt normalbelopp kräves att fråga är om *korttidsförrättning*, d. v. s. förrättning, som föranleder övernattnings utanför den ordinarie verksamhetsorten, och där vistelsen på en och samma främmande ort inte överstiger 15 dygn. Vid s. k. *långtidsförrättning*, där vistelsen på en och samma ort överstiger denna tidsgräns, är schablonavdraget från och med det sextonde dygnet maximerat till tre femtedels normalbelopp. Även vid förrättningar utan samband med övernattnings utom hemmet (*endagsförrättningar*) föreligger enligt de nya reglerna en allmän rätt till avdrag. Schablonavdraget är i fråga om dessa förrättningar maximerat till en femtedels normalbelopp, om den skattskyldige varit borta hemifrån mer än fyra men högst tio timmar. Vid längre endagsförrättningar utgör schablonavdraget två femtedels normalbelopp. — I fråga om korttidsförrättning gäller enligt särskild föreskrift i punkt 3 andra stycket av anvisningarna till 33 § kommunalskattelagen att den skall "anses hava varit det antal dygn som motsvarar antalet övernattnings".

En enkel fråga av herr Christenson i Malmö vid 1964 års riksdag, huruvida finansministern var villig medverka till sådan omedelbar ändring av traktamentsbeskattningsreglerna, att vid resa, som omfattat två dygn och en mellanliggande natt, avdrag kunde medges med belopp motsvarande summan av helt dygnstraktamente och helt dagtraktamente eller del därav, besvarades av finansministern nekande (Andra kammarens protokoll den 4 mars 1964 § 2). Finansministern framhöll därvid olämpligheten av att vidta ändring av regler, vilka ännu inte hunnit tillämpas i praktiken. En sådan ändring skulle medföra en väsentlig ökning av den omfattande uppgiftsskyldighet som schablonbeskattnings medförde för arbetsgivarna. Härtill kom att avdragsberäkningen enligt de nya reglerna inte skedde för varje enskild resa utan för samtliga resor under året i en och samma arbetsgivares tjänst. Härigenom kom — menade finansministern — en utjämning av för- och nackdelar till stånd. Finansministern underströk också att varje skattskyldig kunde yrka att, i stället för schablonavdrag, få avdrag för sina verkliga merkostnader under tjänsteresorna.

I de *kontrolluppgifter* arbetsgivare avgav till ledning för de anställdas taxering skulle enligt tidigare gällande regler särskilt anges beloppet av resekostnadsersättning och av traktamente. Vidare skulle anges antalet dagar, för vilka traktamenten utgått. I de fall utgivna traktamenten sammanlagt inte uppgick till 500 kronor förelåg inte uppgiftsskyldighet.

De nya schablonreglernas tillämpning nödvändiggör en mera detaljerad uppgiftsskyldighet. Numera gäller att uppgifterna rörande traktamenten för resor inom riket skall uppdelas på de tre grupperna långtids-, korttids- och endagsförrättningar. Inom varje grupp skall uppges traktamentsbeloppet och den tid traktamentet avser. I fråga om redovisning av endagsförrättningar skall hela

det traktamentsbelopp som utgivits för sådana förrättningar — således även förrättning som varat högst fyra timmar — uppges. För uppgiften om antalet förrättningsdagar hopsummeras de endagsförrättningar som motiverar avdrag. Sådan förrättning, för vilken schablonavdraget är begränsat till en femtedel av normalbeloppet, räknas därvid som halv dag, medan endagsförrättningar, som varat längre än tio timmar och där schablonavdraget utgör två femtedelar av normalbeloppet, räknas som heldag.

I ett hänseende innebär de nya reglerna en begränsning av tidigare gällande uppgiftsskyldighet. Från fullständig redovisning av utgivna traktamenten har nämligen undantagits sådana fall där förrättningsdagarna, för helt år räknat, inte överstiger 24. Här anses det till fyllest om på kontrolluppgiften (t. ex. genom kryssmarkering) antecknas, att traktamente utgått. Taxeringsmyndigheterna har därigenom möjlighet att, om de finner anledning till närmare undersökning, infordra mera fullständiga uppgifter.

Av innehållet i *förevarande motioner* må här återges följande.

I de likalydande *motionerna I: 470* och *II: 583* framhålls att de nya schablonbestämmelserna inte tar någon hänsyn till det förhållandet, att resan kan ha varat fler dagar än nätter. Det är en vanlig företeelse att ett företags representanter vecka efter vecka startar sin resa måndag morgon och slutar den fredag kväll. Varje resa har då i realiteten varat fyra nätter och fem dagar men enligt lagtexten endast fyra dygn. Den skattskyldige tvingas därför, om han vill erhålla avdrag för alla sina merkostnader, att verifiera kostnaden. Härigenom kommer den legala schablonen att förlora sin betydelse för stora grupper anställda.

En annan olägenhet som är förenad med den legala schablonen är att det ofta är svårt att vid övernattningar pressa in hotellkostnader inom den ram av 25 kronor, som enligt riksskattenämndens anvisningar är avsedd för dylika kostnader. Härigenom blir maximibeloppet för dygnstraktamente otillräckligt. Läget skulle förbättras, om kostnader av denna art kunde behandlas för sig. Även i vissa andra avseenden leder reglerna emellanåt till mindre tillfredsställande resultat.

Den nya lagstiftningen medförde vissa förenklingar då det gäller de anställdas skyldighet att deklarerat traktamentsersättningar. I gengäld har företagens skyldighet att lämna kontrolluppgifter utvidgats betydligt. Bestämmelserna om uppgiftsplikten har genom sin utformning skapat betydande redovisningsproblem och har i vissa hänseenden blivit onödigt krångliga. Tidsbegreppen har givits en skiftande innebörd i olika sammanhang, vilket varit ägnat att skapa förvirring hos dem som har att svara för uppgifternas ifyllande. Den vidgade uppgiftsplikten har inte minst kommit att framstå som en orimlig börda för de mindre företagen, vilka saknar möjligheter att med hjälp av datamaskiner och liknande hjälpmedel bemästra svårigheterna.

En översyn av lagstiftningen bör enligt motionärernas mening ske snarast.

Eftersom riksskattenämnden i första hand erhåller kontakt med avigsidorna hos denna lagstiftning, bör en utredning lämpligen ske genom samråd med näringslivets organisationer.

Även i *motionen II: 572* framhålles det ogynnsamma resultat schablonavdragsregeln kan få vid korttidsförrättningar därigenom, att resan skall anses ha "varat det antal dygn som motsvarar antalet övernattningar". Härigenom får en tjänsteman, som uppbär ett traktamente om 59 kronor, avdraga samma belopp i sin deklaration oavsett om resan påbörjats en förrättningsdags morgon eller kväll och varat till påföljande förrättningsdags kväll. Om resan däremot påbörjats t. ex. kl. 20.00 en dag och varat över hela påföljande dag och avslutats den tredje dagens kväll är samme tjänsteman berättigad till avdrag med högst 118 kronor.

Utskottet

1963 års vårriksdag antog nya regler i fråga om avdrag för ökade levnads-kostnader vid resor utom den vanliga verksamhetsorten. Dessa regler, vilka trätt i full tillämpning vid 1965 års taxering, har tillkommit i syfte att förenkla traktamentsbeskattningen och att åstadkomma större likställighet i skattehänseende mellan statsanställda och andra.

Reglerna innebär bl. a. att den skattskyldige i normalfallen inte skall behöva styrka sina kostnader under resor. I anvisningarna till 33 § kommunalskattelagen har nämligen införts en regel av innebörd att den avdragsgilla ökningen i levnadskostnaderna vid tjänsteresor, som varit förenade med övernattning utom den vanliga verksamhetsorten, skall anses ha uppgått till det belopp den skattskyldige erhållit i traktamente av sin arbetsgivare, förutsatt att detta inte överstiger ett av riksskattenämnden för varje kalenderår fastställt normalbelopp. Med normalbelopp förstås högsta dygnstraktamente enligt statens allmänna resereglemente. För avdrag med helt normalbelopp kräves att fråga varit om s. k. korttidsförrättning, d. v. s. vistelsen på en och samma plats skall inte ha överstigit 15 dygn i följd. Vid tjänsteförrättningar utan samband med övernattning (endagsförrättningar) och vid sådana förrättningar som föranleder vistelse på en och samma ort under längre tid än 15 dygn (långtidsförrättningar) medges i regel avdrag med vissa bråkdelar, varierande mellan en och tre femtedelar, av helt normalbelopp. Vidare gäller att vid korttidsförrättningar resan skall anses ha varat det antal dygn, som motsvarar antalet övernattningar.

De nya reglerna för traktamentsbeskattningen och deras tillämpning förutsätter en väsentligt utvidgad uppgiftsskyldighet från arbetsgivarnas sida. Å andra sidan har uppgiftsskyldigheten så till vida begränsats, att specificerad uppgift inte behöver lämnas i de fall traktamentsersättningen inte överstiger 500 kronor eller antalet förrättningsdagar, avseende ett helt år, inte är fler än 24.

Motionärerna framhåller att de nya reglerna är otillfredsställande från flera

synpunkter, bl. a. därigenom att ingen hänsyn tas till det förhållandet att resan kan ha varat fler dagar än nätter. Om resan börjar på morgonen ena dagen och slutar sent på kvällen påföljande dag har den — sådan lagtexten är utformad — endast varat ett dygn i stället för rätteligen ett dygn jämte en dag eller del därav. Detta innebär att normalbeloppets maximum i ett stort antal fall blir för lågt. Vidare påtalar motionärerna i de likalydande motionerna I: 470 och II: 583 att riksskattenämnden (meddelande nr 1/1964 p. 3) förklarar att 25 kr av normalbeloppet, 59 kr, skall avse bostad. Enligt motionärernas mening är också detta en omständighet ägnad att göra normalbeloppet otillräckligt. Det är nämligen — framhåller motionärerna — svårt att pressa in hotellkostnaden inom den av riksskattenämnden anvisade ramen. Läget skulle förbättras om hotellkostnaderna kunde behandlas för sig.

Utskottet vill inte bestrida att en strikt tillämpning av de nya schablonreglerna understundom kan leda till ett taxeringsmässigt mindre gynnsamt resultat och att detta särskilt gäller i fråga om korttidsförrättningar. Av förarbetena till lagstiftningen (prop. 1963: 120) framgår nämligen, att skattskyldig, som för korttidsförrättningar hos en och samma arbetsgivare vill ha avdrag för ökade levnadskostnader med belopp överstigande uppburna traktamenten, skall kunna visa att hans totala kostnader för sådana förrättningar under beskattningsåret överskridit samtliga traktamenten för motsvarande förrättningar. Det kan givetvis ställa sig svårt för en skattskyldig med många korttidsförrättningar att förebringa sådan bevisning. Likaså kan den i anvisningarna till 33 § kommunalskattelagen intagna bestämmelsen att en korttidsförrättning skall anses ha varat det antal dygn, som motsvarar antalet övernattningar, innebära att en skattskyldig inte vid alla resor kommer att uppbära fullt dygnstraktamente för de dygn han vistas utom hemorten och att hans kostnader för enstaka förrättningar således inte kommer att täckas av erhållna traktamenten. Enligt utskottets mening är dessa förhållanden knappast en önskvärd följd av det nya avdragssystemet. Å andra sidan torde det icke kunna undvikas att en schablonregel, om den skall vara lättillämpad, får verkningar som från vissa synpunkter ter sig mindre önskvärda. Detta ligger i schablonens natur.

När propositionen med förslag till de nya traktamentsbeskattningsreglerna behandlades av bevillningsutskottet år 1963 uttalades inom utskottet farhågor för att schablonsystemet skulle komma att innebära att belopp som rätteligen utgjorde arbetsinkomst men betecknades som traktamente skulle bli obeskattade. I de med anledning av propositionen väckta motionerna I: 753 och II: 912 framhölls, att traktamentsersättningarna enligt då gällande kollektivavtal nästan undantagslöst understeg 30 kronor för dygn, vilket belopp fick förutsättas i stort täcka uppkommande merkostnader. Genom en lagregel, som medgav skattskyldiga rätt att — utan närmare prövning — erhålla avdrag med ett maximum som var dubbelt så högt, under den enda förutsättningen att det utbetalade traktamentet inte översteg maximum, tillskapades ett direkt intresse

för de skattskyldiga att få en omfördelning till stånd mellan lön och traktamente. I sitt av riksdagen godkända betänkande (nr 43) avstyrkte utskottet bifall till motionerna under anförande bl. a. att arbetsgivarnas möjligheter att höja traktamentena begränsades av hänsyn till sådana anställda, som inte kunde erhålla traktamenten. Utskottet fann således motionärernas farhågor för missbruk av de nya reglerna överdrivna.

I en vid betänkandet fogad reservation av herr Hagberg m. fl. uttalades med anledning av nämnda motioner att goda skäl talade för ett mer differentierat avdragssystem, grundat på anvisningar från riksskattenämnden. Reservanterna ville inte motsätta sig att lagstiftningen genomfördes försöksvis men förutsatte att verkningarna av densamma noggrant följdes, så att åtgärder i god tid kunde vidtagas för att stävja ett eventuellt missbruk.

Det är självfallet svårt att på nuvarande stadium mera deciderat yttra sig om de verkningar schablonreglerna kan få på längre sikt. Utskottet är emellertid medvetet om att det på många håll råder missnöje med reglernas utformning, trots att dessa inte trätt i full tillämpning förrän vid årets taxering. Att det är förenat med avsevärda svårigheter att utforma traktamentsbeskattningsregler, som tillgodoser både arbetstagare och arbetsgivare säger sig självt.

Utskottet är inte berett att nu medverka till ändringar i en lagstiftning om vars tillämpning i praktiken man har så ringa erfarenhet. Enligt utskottets mening måste de nya reglerna från arbetstagarsynpunkt innebära väsentliga förbättringar, inte minst därigenom att den diskriminering av kommunal- och privatanställda tjänstemän som äldre bestämmelser innebar numera i väsentlig mån upphävts. Det stora flertalet arbetstagare, d. v. s. de som inte uppbär traktamenten enligt traktamentsklass A i statens allmänna resereglemente, behöver numera i normalfallen inte spara sina kostnadsverifikationer. De har dessutom fått en allmän rätt till avdrag även vid endagsförrättningar. Det enda villkoret härför är att bortovaron överstiger fyra timmar. Även vid långtidsförrättningar medges avdrag med belopp motsvarande uppburet traktamente, förutsatt att detta inte överstiger $\frac{3}{5}$ av traktamentet i den högsta statliga traktamentsklassen. Härtill kommer att arbetstagare i ett stort antal fall inte är deklaraionspliktig för erhållna traktamenten och således utan vidare erhåller avdrag med hela traktamentsbeloppet. Detta gäller då traktamentena under ett år inte överstiger 500 kr eller då — oaktat uppburna traktamenten överstiger sistnämnda belopp — antalet förrättningsdagar, för helt år räknat, inte är fler än 24.

Med hänsyn till det anförda och då för det övervägande antalet skattskyldiga ökningen av de normala levnadskostnaderna vid tjänstgöring utom den vanliga verksamhetsorten mer än väl torde täckas av schablonavdragen är utskottet inte berett att för närvarande medverka till en generell uppräknig av schablonavdragen. En skattskyldig som anser dessa otillräckliga har alltid möjlighet att få avdrag med belopp motsvarande sina faktiska kostnader.

Utskottet kan inte heller finna att man — på sätt i motionerna I: 470 och II: 583 föreslås — bör begränsa schablonavdraget till att uteslutande avse andra utgifter än hotellkostnad. En sådan anordning skulle nämligen kunna innebära en mer allmän återgång till det verifikationssystem, som man med de nya reglerna velat i möjligaste mån undvika.

Vad härefter angår de i motionerna I: 470 och II: 583 påtalade olägenheterna med den numera väsentligt utvidgade uppgiftsskyldigheten vill utskottet inte bestrida att denna innebär en merbelastning framför allt för arbetsgivarna. Å andra sidan torde en detaljerad uppgiftsskyldighet inte kunna undvikas, om över huvud taget en avdragsrätt för ökade levnadskostnader skall föreligga även vid endagsförrättningar. Utskottet håller inte för osannolikt att uppgiftsskyldigheten, när de nya reglerna på allvar trängt igenom, kommer att bli avsevärt mindre betungande. I stort sett innebär denna endast att särskilja tre olika typer av förrättningar inom riket samt för envar av dessa uppge traktamentsbelopp och den tid traktamentet avser.

Utskottet vill också erinra om att lönebeskattningsutredningens förslag till de nya kontrolluppgifterna tillstyrktes av samtliga arbetsgivarorganisationer vid lagstiftningens tillkomst. Enligt utskottets mening måste man väga uppgiftsskyldighetens nackdelar mot de fördelar som den innebär. Utskottet kan således inte heller biträda utredningsförslaget i motionerna I: 470 och II: 583 i nu förevarande del.

Avslutningsvis vill utskottet framhålla nödvändigheten av att lagstiftningen om traktamentsbeskattningen ägnas fortsatt uppmärksamhet så att den, i möjligaste mån, kan tillgodose sitt huvudsyfte, nämligen att förenkla lönebeskattningen. Enligt utskottets mening är det av vikt både att så många skattskyldiga som möjligt kan tillämpa reglerna och att arbetsgivarna inte genom en generell uppräknning av traktamentena skapar orättvisa mellan olika kategorier av skattskyldiga och föranleder att belopp, som i själva verket utgör lön, blir obeskattade.

Med det anförda avstyrker utskottet motionerna.

Under återopande av vad sålunda anförts får utskottet hemställa,
att följande motioner, nämligen

1) de likalydande motionerna I: 470 av herrar Gösta Jacobsson och Risberg samt II: 583 av herr Nordgren angående beskattningen av traktamentsersättning, ävensom

2) motionen II: 572 av herr Gustavsson i Alvesta angående avdraget för ökade levnadskostnader vid tjänsteresa, icke måtte föranleda någon riksdagens åtgärd.

Stockholm den 18 mars 1965

På bevillningsutskottets vägnar:

JOHN ERICSSON

Närvarande:

från första kammaren: herrar John Ericsson, Einar Eriksson, fröken Ranmark, herrar Yngve Nilsson, Wårnberg, Elofsson, Tage Johansson, Gösta Jacobsson, Billman och Skårman; samt

från andra kammaren: herrar Magnusson i Borås, Brandt, Allard, Gustafson i Göteborg, Engkvist, fru Nettelbrandt, herrar Eriksson i Bäckmora, Andersson i Essvik, Boo och Carlstein.

Reservation

av herrar *Yngve Nilsson, Gösta Jacobsson, Billman, Skårman, Magnusson* i Borås, *Gustafson* i Göteborg och fru *Nettelbrandt*, vilka — under hänvisning till innehållet i motionerna I: 470 och II: 583 och med åberopande av att traktamentsbeskattningen i dess nuvarande utformning enligt deras mening måste anses förenad med stora nackdelar för såväl arbetstagare som arbetsgivare — ansett, att utskottet under punkten 1) bort hemställa,

att riksdagen, med bifall till de likalydande motionerna I: 470 av herrar Gösta Jacobsson och Risberg samt II: 583 av herr Nordgren, måtte i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla, att genom riksskattenämndens försorg en utredning vidtages rörande beskattningen av traktamentsersättning och angående skyldigheten att lämna kontrolluppgifter till ledning vid taxeringen för sådan ersättning samt att förslag till ändrad lagstiftning i ämnet förelägges innevarande års höstriksdag.